

Sygn. akt. IV Ka 152/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Szyszko

Sędziowie SSO Grzegorz Szepelak

SSO Joanna Żelazny (spr.)

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale przedstawiciela Urzędu Skarbowego W. M. (...)

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015r.

sprawy **Z. S.**

oskarżonego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków

z dnia 14 sierpnia 2014 roku sygn. akt II K 194/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 50 złotych za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 152/15

UZASADNIENIE

Z. S. został oskarżony o to, że:

będąc podatnikiem w okresie od 25 października 2012 r. do 27 lipca 2013 r. w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uchylał się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług w ten sposób, że nie składał w ustawowym terminie w Urzędzie Skarbowy W. we W. deklaracji (...) jak również nie wpłacał należnego podatku za kwartały: (...), przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 14.086,00 zł

tj. o czyn z art. 54 § 2 kks w związku z art. 6 § 2 kks

Wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2014r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków, sygn. akt IIK 194/14):

I. uznał oskarżonego **Z. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to, na podstawie art. 54 § 2 k.k.s., wymierzył

mu karę grzywny w wysokości 10 (dziesięć) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości i nie wymierzył mu opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł oskarżony, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

I. obrazę przepisów prawa materialnego,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja, jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy pozwoliła Sądowi Odwoławczemu na stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe poprawnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami i rzetelnie. Zebrany i ujawniony w jego toku materiał, prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji, dawał podstawy do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w odniesieniu do czynu opisanego w treści wyroku.

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się w głównej mierze na treści dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, słusznie uznając, że pozwalają one na ustalenie zarówno obowiązku ciążącego na oskarżonym, jako prowadzącym działalność gospodarczą we W. przy ul. (...), jak też faktu jego niewykonywania we wskazanych w akcie oskarżenia okresach. Ocena wiarygodności w/w dowodów nie była kwestionowana przez apelującego. Sąd I instancji, jak wynika to z treści uzasadnienia, poprawnie ustalił, że oskarżony nie zapłacił w terminie podatku od towarów i usług za II i IV kwartał 2012r. oraz za I i II kwartał 2013r., a także mimo obowiązku nie złożył w terminie deklaracji podatkowych (...), przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 14.086 zł.

W treści apelacji nie wskazano żadnego argumentu czy dowodu przekonującego, że ustalenia faktyczne opierają się na niewiarygodnych dowodach, pozostają w sprzeczności z kryteriami prawidłowego rozumowania czy doświadczenia życiowego, natomiast okoliczności podnoszone przez apelującego (prowadzenie rejestrów (...), zarejestrowanie działalności gospodarczej) nie mogły prowadzić do odmiennej oceny zdarzeń stanowiących przedmiot postępowania.

Oskarżony, jako podatnik, był zobowiązany do obliczania i wpłacania na rachunek właściwego Urzędu Skarbowego podatku (...) w terminach wskazanych w przepisach art. 103 pkt1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy wynika jednoznacznie, że w okresie od 25 października 2012r. do 27 lipca 2013r. oskarżony uchybił terminowi zapłaty należnego podatku za dwa kwartały w 2012 roku i dwa pierwsze kwartały roku 2013r. i nie złożył w terminie deklaracji (...) – (...). Należy zauważyć, że z uchyleniem się od opodatkowania mamy do czynienia zarówno w sytuacji, gdy podatnik nie ujawnia w ogóle przedmiotu opodatkowania lub podstawy opodatkowania, ale również w sytuacji, gdy podatnik spóźnia się z ujawnieniem właściwemu organowi podstawy lub przedmiotu opodatkowania pomimo upływu terminu do dokonania tej czynności. Ujawnienie to następuje poprzez złożenie właściwej deklaracji podatkowej. Uchybienie terminowi do ujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania, które pociąga za sobą niebezpieczeństwo powstania zaległości podatkowej, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, stanowi czyn zabroniony określony w art. 54 kks. Oskarżony zarówno w treści swoich wyjaśnień jak też w apelacji wskazywał, że uiścił należne kwoty podatku, choć przyznawał, że nie czynił tego w terminach. Powyższe pozostaje jednak bez znaczenia dla ustalenia popełnienia przez niego przestępstwa. Ujawnienie przez podatnika przedmiotu lub podstawy opodatkowania już po wszczęciu z urzędu przez organ podatkowy postępowania w tym zakresie, nie uwalnia go od odpowiedzialności za wcześniejsze

zatajanie przedmiotu lub podstawy opodatkowania. Oskarżony przed Sądem Rejonowym utrzymywał, że w pismach kierowanych do Naczelnika Urzędu Skarbowego wyjaśniał powody zaniechań. Tymczasem o z akt wynika, że o odroczenie płatności podatku wniósł jedynie raz (dopiero w lutym 2013r.) i to nieskutecznie (nie uzupełnił braków pisma w terminie). Trzeba przy tym zauważyć, że z danych zawartych na k: 17 – 21 wynika, że opóźnienia w składaniu deklaracji przez oskarżonego były duże, podobnie jak opóźnienia w płatności kwot należnego podatku (k: 14-16). Zachowanie oskarżonego nie było jednorazowe, lecz dotyczyło aż czterech kwartałów. Uznanie przez Naczelnika Urzędu Skarbowego (działającego jako organ egzekucyjny na podstawie przepisów o egzekucji w administracji) wpłat, dokonywanych przez oskarżonego ze znacznym opóźnieniem, i zaliczanie ich na poczet zaległości podatkowych (o czym oskarżonego sukcesywnie informowano) pozostawało przy tym bez znaczenia dla toczącego się już postępowania karno – skarbowego.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji prawidłowo uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpywało zatem w pełni znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 54§2 kks w zw. z art. 6§2 kks. Apelujący, formułując zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, nie sprecyzował i nie wyjaśnił na czym miałyby one polegać. Obraza przepisów prawa materialnego następuje wówczas, gdy sąd I instancji w świetle okoliczności danej sprawy zastosuje przepis, którego nie powinien zastosować, albo nie zastosuje przepisu, który na gruncie danej sprawy winien był być zastosowany. Zarzut ten może być zasady również wówczas, gdy sąd orzekający w I instancji dokona niewłaściwej wykładni przepisów materialnych. Analiza akt sprawy oraz treści uzasadnienia orzeczenia sporządzonego w niniejszej sprawie nie pozwala na uznanie słuszności zarzutu apelującego.

Sąd Odwoławczy, akceptując w pełni ustalenia Sądu Rejonowego w odniesieniu do winy i sprawstwa oskarżonego, uznał za prawidłowe również orzeczenie w zakresie prawnokarnych konsekwencji czynu. Także w tym zakresie Sąd I instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie i należycie uzasadnił swoje stanowisko. Wymierzona kara grzywny w wymiarze 10 stawek dziennych w kwotach po 50 zł jako spełniająca wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 k.k. uznana być musi za karę słuszną, adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Z pewnością tak wymierzona grzywna nie może być uznana za nadmiernie wysoką, mając na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego, który prowadzi działalność gospodarczą, osiągając miesięczny dochód rzędu 3 000 zł.

Na mocy art. 627 §1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 113§1 kks Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 50 złotych.